تا حد توان زبانت باید به ذکر الله متعال مرطوب باشد

از عبدالله بن بُسر (رضی الله عنه) روایت است که گفت: مردی نزد پیامبر (صلی الله علیه و سلم) آمد و عرض کرد: ای رسول الله! دستورها و احکام اسلام بر ما بسیار شده است، آیا [باب و] اصلی فراگیر هست که به آن تمسک جوئیم؟»فرمودند: «تا حد توان زبانت باید به ذکر الله متعال مرطوب باشد». و در روایتی دیگر از حدیث معاذ بن جبل (رضی الله عنه) آمده: آخرین سخنی که در هنگام جدا شدن از رسول الله (صلی الله علیه وسلم) با او داشتم، این بود که گفتم: «کدام عمل بهتر و به [رضای] الله متعال نزدیک‌تر است؟» فرمودند: «اینکه [چنان زندگی کنی که] در حالی بمیری که زبانت از ذکر الله عزوجل تر و تازه باشد».

[صحيح] [رواه أحمد والترمذي وابن ماجه وابن حبان]

مردی به پیامبر صلی الله علیه وسلم شکایت کرد که عبادات نفل بر او زیاد شده است، تا آنجا که به دلیل ضعف قادر به انجام آن نبوده است، سپس از پیامبر صلی الله علیه وسلم پرسید تا او را به عمل ساده ای راهنمایی کند، که پاداش بزرگی به همراه داشته باشد تا بتواند به آن پابند و متمسک باشد. پس وی صلی الله علیه وسلم او را راهنمایی کردند که زبان خود را در هر حال و زمان متحرک و مرطوب به ذکر الله متعال نگه دارد؛ مانند تسبیح (سبحان الله) و تحمید (الحمد لله) و استغفار (استغفر الله) و دعاء و غیره موارد دیگر.

http://www.sunnah.global/hadeeth/prs/show/66541